

Sygn. akt I C 409/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łowiczu w Wydziale I Cywilnym w składzie:

Przewodnicząca: SSR Dorota Znyk

Protokolant: Anna Pelka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016 roku w Ł. sprawy

z powództwa K. K. ,

przeciwko G. F.

o zapłatę kwoty 44100 zł

1) zasądza od pozwanego G. F. na rzecz powódki K. K. kwotę (...) (czterdzieści cztery tysiące sto złotych) zł wraz z ustawowymi odsetkami płatnymi od dnia 19 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego G. F. na rzecz powódki K. K. kwotę 4622 zł (cztery tysiące sześćset dwadzieścia dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

Sygn. akt I C 409/15

UZASADNIENIE

Powódka K. K. w pozwie z dnia 06 października 2015 roku, wniosła o zasądzenie od pozwanego G. F. kwoty 44100 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu, pełnomocnik powódki wskazał, iż strony od 2005 roku pozostawały w konkubinacie, który zakończył się w kwietniu 2015 roku. Pozwany jest właścicielem nieruchomości położonej przy ul. (...) w Ł., która miała zaspokajać wspólne potrzeby mieszkaniowe stron. Z tego też względu, jeszcze podczas trwania związku, powódka dokonała określonych przelewów na rzecz pozwanego na cele związane z wykańczaniem mieszkania. Powódka łącznie od 06 sierpnia 2014 roku do dnia 04 marca 2015 roku dokonała na rzecz powoda następujących przysporzeń w wysokości 44100 zł, które sfinansowały projekt i wykończenie mieszkania. Pod koniec kwietnia 2015 roku strony postanowiły się rozstać. Wobec czego powódka nigdy nie zamieszkała w mieszkaniu przy ul. (...). Próba ugodowego załatwienia sprawy nie odniosła skutku. Jako podstawę prawną roszczenia pełnomocnik powódki wskazała art. 405 kc. Z uwagi na trwałe połączenie przedmiotów z rzeczą główną- nieruchomością, nie jest możliwe wydanie korzyści w naturze a jedynie zwrot ich wartości.

W kolejnych pismach procesowych, pełnomocnik powódki podtrzymał stanowisko w sprawie.

/k. 3- 14, k. 112-117, 131-133, k. 230-232, k. 271- 284/

Pozwany G. F. reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany zaprzeczył, jakoby związek, który łączył strony był konkubinatem. W ocenie pozwanego był on luźnym związkiem partnerskim. Strony nigdy ze sobą nie zamieszkiwały, nie prowadziły wspólnego gospodarstwa domowego przez cały okres związku. Strony po zaręczynach ustaliły datę ślubu i przyjęcia weselnego na dzień (...) 2015 roku. Strony ustaliły, iż po ślubie

zamieszkają wspólnie w Ł.. W tym celu, pozwany zakupił w Ł. mieszkanie przy ul. (...). Pod wpływem sugestii powódki, pozwany zdecydował się o zakupie mieszkania o większym metrażu niż początkowo zakładany. Według powódki miała to być swoista rekompensata za przeprowadzkę z W. do Ł.. Powódka zadeklarowała się uczestniczyć finansowo w wykańczeniu mieszkania pozwanego, w którym strony, po ślubie, już jako rodzina zamieszkają. Był to jedyny cel, jaki przyświecał powódce przy przesyłaniu pozwanemu pieniędzy, wykończenie wspólnego domu stron na satysfakcjonującym powódkę poziomie. Powódka na 10 dni przed ślubem, tj. 29 kwietnia 2015 roku oświadczyła, że do ślubu nie dojdzie, gdyż spotyka się z innym mężczyzną. W jednej chwili życie pozwanego zostało wywrócone do góry nogami, a wszelkie dotychczasowe plany legły w gruzach. Pozwany został przez powódkę oszukany uczuciowo, jak i finansowo. Gdyby bowiem samodzielnie podejmował decyzję o zakupie mieszkania i jego wykończeniu, podjąłby zgoła inne decyzje- nie zdecydowałby się na zakup tak dużego mieszkania, ani nie wybrałby tak wysokiego standardu wykończenia.

W ocenie pozwanego żądanie pozwu złożone w sprawie niniejszej oceniać należy przez pryzmat art. 5 KC, zgodnie z którym nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno- gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Zachowanie powódki naraziło powoda na straty materialne, niepotrzebne wydatki, które znacznie uszczupliły i uszczuplają nadal jego majątek, bowiem pozwany spłaca kredyt zaciągnięty na zakup mieszkania.

/odpowiedź na pozew- k. 77- 83/

Na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2016 roku, pełnomocnik pozwanego wskazała, iż omyłkowo na stronie 6 pozwu wskazała, iż pozwany nadal spłaca kredyt na zakup mieszkania. Miała na myśli pożyczki zaciągnięte przez pozwanego u członków najbliższej rodziny.

/dowód-protokół rozprawy- k. 196/

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powódka K. K. i pozwany G. F. od 2005 roku pozostawali w nieformalnym związku. Para była nieodłączna, spędzała ze sobą każdą wolną chwilę, wspierała się, również w chorobie. K. K. została nawet matką chrzestną bratanek G. F.. G. F. przebywając w W., zawsze nocował u powódki w wynajętym przez nią pokoju. Strony jesienią (...)roku zaręczyli się, zaś na dzień (...) 2015 roku zaplanowali ślub. Latem 2013 roku, powódka i pozwany zaplanowali, że po ślubie zamieszkają w Ł., w mieszkaniu zakupionym przez pozwanego.

/dowód- zeznania stron- k. 118- 120, 266 v.- 269- zeznania H. L.- k. 119 v.- 121/

Strony wspólnie zdecydowali, iż zamieszkają w mieszkaniu przy ul. (...), położonej niedaleko dworca kolejowego. W związku z powyższym G. F. podpisał umowę z deweloperem (...) na zakup mieszkania (...) które było jedynym dostępnym mieszkaniem. W trakcie trwania budowy, ww zainteresowany był również innym mieszkaniem. W tym celu w dniu 23 lipca 2013 roku, skontaktował się z F. M.. WW odpowiedział, że pod koniec tygodnia poinformuje go, czy zwolniło się jakieś inne mieszkanie.

W wyborze mieszkania czynnie uczestniczyli rodzice pozwanego- R. F. i Z. F. (1), G. F. oraz K. K..

/dowód- pismo F. M.- k. 152, zeznania F. M.- k. 264- 264 v., @- mail – k. 194, zeznania G. F. -k. 267 v., zeznania powódki- k. 266 v./

W dniu 09 października 2014 roku powódka zakupił mieszkanie przy ulicy (...) oznaczone numerem (...) WW nie zaciągał kredytu bankowego. Mieszkanie nie jest obciążone hipoteką. Pozwany jest jego jedynym właścicielem. Pozwany zakupił mieszkanie ze środków własnych, jak również darowizn poczynionych przez rodziców i brata.

/dowód- wydruk z KW- k. 136-137, twierdzenia pełnomocnika pozwanego zawarte w piśmie z dnia 04 kwietnia 2016 roku- k. 148, zeznania R. F. - k. 197, Z. F. (2) - k. 199, zeznania F. M.- k. 264/

Powódka, mając na uwadze okoliczność, iż mieszkanie powoda po ślubie będzie zaspakajać również jej potrzeby mieszkaniowe, zobowiązała się partycypować w kosztach wykończenia mieszkania przy ulicy (...). Strony wspólnie uzgodniły, iż mieszkanie będzie miało styl skandynawski, a do wykończenia użyte zostaną materiały średniej i wysokiej jakości. W tym celu wykonanie projektu mieszkania i nadzoru nad realizacją projektu tj. wykończenia mieszkania powierzyli profesjonalnej firmie (...) projektowe w Ł. przy ulicy (...).

/dowód- okoliczność niesporna, umowa o prace projektowe w budownictwie oraz o wykonywanie nadzoru autorskiego- k. 96-98, zeznania pozwanego- k. 268/

Pozwany nie wyrażał sprzeciwu na założenie podłogi drewnianej i drzwi pełnych drewnianych, choć sugerował powódce zakup paneli podłogowych. Podczas wykańczania mieszkania nie dochodziło do nieporozumień między stronami. K. K. odpowiedzialna była za stronę estetyczną, zaś G. F.- techniczną.

/dowód- zeznania M. K. (1) - k. 262 v. -263, P. N. - k. 263 v./

Powódka w dniach od 06 sierpnia 2014 roku do 04 marca 2015 roku przekazała na rzecz G. F. następujące kwoty: 1400 zł, 10.000 zł, 1200 zł, 80000 zł, 10200 zł, 4000 zł, 5300 zł, 4000 zł- łącznie 44100 zł. Kwoty te zostały przeznaczone odpowiednio na: projekt- 1400 zł, wykończenie mieszkania- 10000 zł, tapetę- 1200 zł, wynagrodzenie za wykończenie mieszkania- 8000 zł, podłogę- 10200 zł, meble w łazience- 4000 zł, drzwi- 5300 zł, 4000 zł- kwota przekazana pozwanemu gotówką.

/dowód- okoliczności niesporne, potwierdzenie przelewu z dnia 06 sierpnia 2014 roku za projekt, potwierdzenie przelewu z dnia 29 września 2014 roku za wykończenie mieszkania, potwierdzenie przelewu z dnia 25 listopada 2014 roku- wynagrodzenie za wykończenie mieszkania akademicka 6/36, potwierdzenie przelewu z dnia 02 lutego 2014 roku za podłogę, potwierdzenie przelewu z dnia 20 lutego 2015 roku za meble w łazience, potwierdzenie przelewu z dnia 04 marca 2015 roku za drzwi, wypłata kwoty 4000 zł z dnia 20 listopada 2014 roku, potwierdzenie dokonania operacji na kwotę 1200 zł za tapetę, zamówienie od klienta (...) – k. 99, zeznania świadka H. K.- k.122, zeznania powódki- k. 119, 266v.- 267, zeznania pozwanego- k. 267 v./

Pieniądze w całości zostały spożytkowane na wykończenie mieszkania, w tym zakup podłogi, drzwi, mebli, które znajdują się w mieszkaniu przy ulicy (...) i stanowią jego integralną część. Meble zostały zaprojektowane i wykonane pod wymiar.

/dowód- zeznania powódki i pozwanego- k. 118, k. 267 v./

Mieszkanie zostało wykończony w marcu/kwietniu 2015 roku.

/dowód- okoliczność niesporna/

Ślub zaplanowany na dzień 09 maja 2015 roku nie odbył.

/dowód- okoliczność niesporna, pismo z Parafii Rzymsko- Katolickiej (...) k. 105, zeznania R. F. - k. 197, /

Powódka w swój wieczór panieński poznała mężczyznę. Dwa dni po tym, dziesięć dni przed ślubem, poinformowała pozwanego, że ślubu nie będzie. Pogorszenie relacji między narzeczonymi nastąpiło dużo wcześniej. G. F. kontrolował K. K.. Gdy nie mógł się do niej dodzwonić, dzwonił do jej koleżanek. Oglądał bilingi internetowe rozmów, przeglądał pocztę @- mailową. K. F. wielokrotnie czuła się osaczona. W związku z wykańczaniem mieszkania pojawiały się kłótnie i napięcia.

/dowód- zeznania powódki – k. 119, częściowo R. F. - k. 197 v., zeznania M. K. (2)- k. 122 v., I. Y. - k. 123, M. K. (3)- 123 v. -124, częściowo pozwanego- k. 268 /

G. F. mieszka w mieszkaniu przy ulicy (...). Powodowi podoba się mieszkanie, choć przez całe życie będzie miał w głowie, że powódka uczestniczyła w jego wykańczeniu. Nie ma zamiaru go sprzedawać, bo w końcu jest to jego mieszkanie i zamieszka w nim kiedyś jego żona.

/dowód- zeznania R. F. - k. 198, zeznania po zwanego - k. 268/

K. K. nigdy nie zamieszkała w mieszkaniu przy ulicy (...).

/okoliczność niesporna/

Sąd dokonał następującej oceny materiału dowodowego i zważył co następuje:

Przechodząc do oceny materiału dowodowego, wskazać należy, iż bez znaczenia dla meritum postępowania pozostaje forma związku, w którym pozostawały strony-czy był to konkubinat, czy też nie. Pewne jest jedno, iż od 2013 roku strony były narzeczeństwem, a więc planowały wspólną przyszłość, małżeństwo i zamieszkanie w mieszkaniu przy ul. (...).

W świetle powyższego Sąd uznał, iż nie ma potrzeby analizy materiału dowodowego pod tym względem, bo w świetle ustalonego stanu faktycznego, przysporzenia dokonanego na rzecz pozwanego przez K. K., podstawy prawnej żądania powódki, okoliczność ta nie ma żadnego znaczenia.

W niniejszej sprawie bezsporna pozostaje okoliczność, iż K. K. przekazała na rzecz pozwanego - przelewami - kwotę 40100 zł. Nie ulega wątpliwości, iż powódka przekazała powodowi do rąk własnych (nie przelewem) również kwotę 4000 zł. Potwierdza to wyciąg z bankomatu oraz zeznania matki powódki Z. K., którym Sąd w tym zakresie dał wiarę. Pozwany, jak również jego pełnomocnik, nie kwestionowali tej okoliczności. Wobec czego Sąd - mając na uwadze wyniki całej rozprawy - uznał ją za przyznaną w trybie art. 230 k.p.c.

Nie mniej jednak zachodzi konieczność oceny materiału dowodowego w pozostałym zakresie- a mianowicie tego, czy zgodnie z twierdzeniami odpowiedzi na pozew, powódka wymusiła na pozwanym zakup większego mieszkania i naciskała na wykończenie go w wysokim standardzie, czy powód w związku z zakupem mieszkania poniósł straty materialne, a mianowicie gdyby wiedział że do ślubu nie dojdzie zdecydowałby się na tak duże mieszkanie zgodnie z oczekiwaniami powódki, czy powódka swoim zachowaniem naraziła go na dodatkowe wydatki, które uszczupliły i nadal uszczuplają budżet pozwanego, a co uzasadnia zastosowanie w niniejszej sprawie art.5 K.C. (vide k. 82).

W pierwszej kolejności, wskazać należy, iż G. F. nie udowodnił, jakoby za namową powódki, kupił większe mieszkanie, gdy miał do wyboru mieszkanie o mniejszym metrażu. Nie znajduje to potwierdzenia ani w dokumentacji @- mailowej, ani w zeznaniach F. M.. Strony od samego początku były zapisane na mieszkanie (...) i takowe zostało zakupione po konsultacjach z rodzicami pozwanego. Nie wykluczone, iż powód być może był zainteresowany innym mieszkaniem, nie mniej jednak w żaden sposób nie udowodnił, iż w chwili podpisywania umowy wstępnej z deweloperem były do wyboru mniejsze mieszkania, tak jak wskazała na to matka pozwanego Z. F. (2) i jego szwagierka A. F.. Z @- maila wysłanego do F. M. wynika wręcz wprost coś przeciwnego, a mianowicie, że inne mieszkania były zajęte i aby można było się na nie zapisać, muszą się one zwolnić. Być może w zainteresowaniu pozwanego pozostawało mieszkanie na czwartym piętrze i dlatego w dniu 06 października 2010 roku poprosił F. M. o przesłanie rzutu czwartego piętra, nie mniej jednak nie oznacza to automatycznie, iż mieszkanie to było rzeczywiście dostępne, a powód zapisał się również na nie. Z @- maila to nie wynika. Pozwany nie pytał o konkretne mieszkanie, którym miał być zainteresowany, lecz prosił jedynie o rzut czwartego piętra. Twierdzeniu temu zaprzeczyła wyraźnie powódka, wskazując iż zgodnie z sugestią rodziców pozwanego, wykluczone było mieszkanie na pierwszym i czwartym piętrze. Jak wynika z zeznań pozwanego, w chwili zapisu na mieszkania, jedynym dostępnym mieszkaniem było mieszkanie (...) które następnie stanowiło przedmiot zakupu (k. 167 v. „W lipcu 2013 roku tylko to mieszkanie było wolne, które spełniało nasze wymogi. Jesienią tego roku zmieniły się plany i oglądaliśmy mieszkanie na czwartym piętrze”). W oczywisty sposób pozostaje to w antynomii z zeznaniami świadków R. F. i Z. F. (2), którzy zeznali, iż „do wyboru były mieszkania mniejsze i było mieszkanie większe, które jest teraz zakupione”, a powódka była obecna na zebraniu z deweloperem,

gdzie ostatecznie podjęto decyzję o zapisie na większe mieszkanie. Matka pozwanego nawet wskazuje iż pierwotnie przedmiotem zakupu miało być mieszkanie 65 m⁽²⁾, ale z uwagi na postawę powódki, która zadeklarowała się w finansowaniu wykończenia mieszkania, pozwany zapisał się na mieszkanie 70 m⁽²⁾ (k. 197, k. 198 v.)

Sąd dał wiarę powódce, jak i rodzicom pozwanego, iż pieniądze na zakup mieszkania pochodziły z majątku pozwanego, jak również z darowizn poczynionych przez rodziców i brata. Sąd nie dał wiary pozwanemu, w tej części w której twierdził, iż na końcowym etapie wykańczania mieszkania zaciągnął pożyczki od rodziców i brata (k. 268 v.). Powyższe twierdzenie o ile znajduje potwierdzenie w zeznaniach brata T. F. (k. 200 v.), to zupełnie rozmija się z zeznaniami rodziców, którzy wyraźnie wskazali, iż na zakup mieszkania darowali pozwanemu środki pieniężne. Nic nie wspomnieli o żadnych pożyczkach ani kredytach, choć początkowo pełnomocnik powoda powołując się na art. 5 kc, w odpowiedzi na pozew wskazał, iż pozwany do chwili obecnej ponosi konsekwencje zakupu większego mieszkania związane z zaciągnięciem kredytu i konieczności jego spłacania. Trudno przyjąć do wiadomości aby profesjonalny pełnomocnik pomylił pożyczkę zaciągniętą od najbliższym członków rodziny z kredytem.

W świetle powyższych zeznań Z. i R. F. i twierdzeń pozwu, Sąd uznał, iż nieprawdą jest, aby pozwany zaciągał od rodziny pożyczki, które ma spłacać. Niewątpliwie gdyby tak było znalazłoby to swoje odzwierciedlenie w zeznaniach rodziców pozwanego oraz w odpowiedzi na pozew.

W ocenie Sądu, powyższe twierdzenia powstały wyraźnie na potrzeby niniejszego postępowania, gdy okazało się, że G. F. nigdy nie zaciągał kredytu. Mając na uwadze treść art. 207 § 6 KPC zdefiniowanie powyższych twierdzeń dopiero na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2016 roku (k. 196) okazało się spóźnione, a strona w żaden sposób nie uprawdopodobniła, że niezgłoszenie ich w odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym nastąpiło bez jej winy.

W ocenie Sądu o ile zeznania powódki pozostają niezmiennie i konsekwentne, pozostające w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym, to powyższego nie można stwierdzić o zeznaniach pozwanego, które pozostają w sprzeczności z zeznaniami jego rodziców. W świetle powyższego Sąd nie dał wiary zeznaniom G. F., zeznaniom R. i Z. F. (1), T. F., A. F. jakoby to za namową powódki, pozwany zakupił większe mieszkanie. W tym zakresie zeznania świadków pozostają ze sobą we wzajemnej sprzeczności i w związku z tym, nie zasługują na wiarę. Powyższe dotyczy również zeznań świadków T. F., A. F. i pozwanego, iż na końcowym etapie wykańczania mieszkania G. F. zapożyczył się u członków najbliższej rodziny, albowiem zabrakło mu funduszy.

W ocenie Sądu pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie udowodnił powyższych okoliczności, a zaferowany przez niego materiał dowodowy, nie zasługuje na wiarę Sądu.

W ocenie Sądu, pozwany i powódka posiadali zgodną wizję mieszkania, które miało stanowić ich centrum życiowe. W tym zakresie byli zgodni a zaprojektowanie powierzyli profesjonalnej firmie. Strony wspólnie dokonywały wyboru materiałów użytych do wykończenia wnętrza i jeśli nawet pozwany wolał założenie paneli a nie deski podłogowej, to powyższe nie świadczy, iż deska została założona wbrew woli pozwanego, który był właścicielem mieszkania. Wszak nie można pomijać okoliczności, iż powódka zadeklarowała się ponosić koszty wykańczania mieszkania w wyższym, standardzie. Dlatego też pozwany wraził zgodę na założenie deski podłogowej. Była ich to wspólna, nieprzymuszona decyzja.

Stanowisko zajęte przez pozwanego w niniejszym postępowaniu to stanowisko osoby pokrzywdzonej przez los, cierpiącej do chwili obecnej, narażonej na straty emocjonalne i majątkowe. Biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego, pozwany niewątpliwie został urażony i zraniony przez powódkę, nie mniej jednak nie można pomijać okoliczności, iż związek pozwanego z powódką nie był związkiem idealnym opartym na zaufaniu. Jak strony zgodnie wskazują, tuż przed ślubem strony klóciły się, panowała nerwowa atmosfera (vide zeznania pozwanego- k. 268). Tak więc w takiej sytuacji trudno upatrywać winę w zerwaniu związku narzeczeńskiego tylko po jednej stronie, tej, która odważyła się na 10 dni przed ślubem, odwołać go. Wbrew twierdzeniom pozwanego, nie można zakładać, że powódka znacznie wcześniej, niż zadeklarowała spotykała się z mężczyzną poznanym na wieczorze panieńskim, bo nikt z tego

powodu nie odwołuje ślubu. Powyższe miałyby rację bytu, gdyby dotyczyło związków udanych, gdy tymczasem związek stron w okresie poprzedzającym ślub nie był dobry. W takiej sytuacji poznanie nowego mężczyzny, tuż przed ślubem, może stanowić i jak wynika z realiów tej sprawy, stanowi argument w zerwaniu związku, nie świadczy jednak, jak próbuje wskazywać pozwany, na nieuczciwe intencje powódki, która rzekomo jeszcze przed wieczorem panińskim musiała się spotykać z kimś innym. W normalnie funkcjonujących, szczęśliwych i udanych związkach takie rzeczy nie mają miejsca. G. F. jak wynika z zeznań matki- Z. F. (2), wbrew osobistym zaprzeczeniom, w chwili obecnej posiada partnerkę. Trudno w takiej sytuacji przyjmować, iż pozwany nadal cierpi z powodu rozłąki z K. K.. W ocenie Sądu powyższe zostało wykreowane na potrzeby niniejszego postępowania w celu zniweczenia powództwa w oparciu o zasady współżycia społecznego.

W ocenie Sądu powoływanie się przez pozwanego na art. 5 kc w realiach niniejszej sprawy nie może znaleźć zastosowania. Okoliczność, iż pozwany poniósł szereg wydatków związanych ze ślubem nie jest argumentem przemawiającym za tym aby oddalić niniejsze powództwo z uwagi na zasady współżycia społeczne. W tej sprawie każda ze stron poniosła nie większe wydatki. Pozwany jeśli uważa, że to mieszkanie jest za duże i za drogie może je sprzedać. Jeśli twierdzi, że zakup mieszkania spowodował znaczny uszczerbek w jego majątku osobistym, mógł próbować go sprzedać. Tymczasem pozwany absolutnie wyklucza sprzedaż mieszkania, bo jest to jego mieszkanie. Podoba mu się. Zamieszka w nim kiedyś jego partnerka. Wygląda na to, że utrzymywanie tak drogiego mieszkania nie stanowi żadnego problemu dla pozwanego. Zachowanie pozwanego przeczy więc przyjętej przez niego strategii procesowej.

Stosowanie przez Sąd art. 5 kc jest dopuszczalne wyjątkowo i musi mieć szczególne uzasadnienie w powszechnie uznawanym systemie wartości i zasadach słuszności. W ocenie Sądu te wyjątkowe okoliczności nie zachodzą w niniejszej sprawie.

Sąd nie ma żadnych wątpliwości, iż pozwany biorąc pod uwagę szeroko pojęte zasady uczciwości winien zwrócić powódce równowartość przysporzeń, jakich ta dokonała na jego rzecz. Powódka nigdy bowiem nie zamieszkała w mieszkaniu pozwanego, a taki cel przyświecał jej, gdy przekazywała pieniądze na wystrój mieszkania. Mieszkanie należy do pozwanego, to on z niego korzysta, a w przyszłości jego nowa partnerka.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że strony w przedmiotowej sprawie łączyło szczególne rodzaju porozumienie, którego treścią było zawarcie związku małżeńskiego i nade wszystko zamieszkanie powódki po ślubie w domu pozwanego, do czego jednak nie doszło. Bezspornym jest również fakt dokonania przez powódkę szeregu świadczeń finansowych związanych z wykończeniem mieszkania pozwanego. Stosownie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 roku, II CK 342/05, porozumienie stron, będące przesłanką żądania świadczenia w związku z nieosiągnięciem zamierzonego celu, dotyczyć może tylko samej podstawy świadczenia, a nie jego ewentualnego zwrotu. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy stwierdził, że z konstrukcji przewidzianej w art. 410 § 2 k.c. może skorzystać osoba, którą z odbiorcą świadczenia nie łączy taki stosunek obligacyjny, z którego obowiązek świadczenia wynika, a ponadto, że przyjmujący świadczenie nie jest ani po otrzymaniu świadczenia, ani nie był wcześniej zobowiązany do spełnienia oczekiwanego od niego świadczenia. Porozumieniem stron powinna być objęta podstawa świadczenia, w tym sensie, że odbiorca świadczenia powinien znać cel świadczącego i przez przyjęcie świadczenia dać wyraz, że go aprobuje. W niniejszej sprawie celem świadczenia, którego zwrotu żąda powódka, było zawarcie związku małżeńskiego i zamieszkanie w mieszkaniu pozwanego. Powódka, spełniając świadczenie, miała na celu uzyskanie od pozwanego świadczenia, do którego nie był on prawnie zobowiązany, a którym było zamieszkanie w mieszkaniu powoda. Brak realizacji tego celu sam w sobie powoduje, że żądanie zwrotu przez powódkę spełnionego przez siebie świadczenia jest uzasadnione, mimo że strony nie umówiły się do jego ewentualnego zwrotu. Roszczenie powódki ma podstawę prawną w treści art. 410 § 2 k.c. (por. wyrok Sadu Najwyższego z 12 stycznia 2006 roku, II CK 342/05, OSNC 2006/10/170 i Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 6 czerwca 2006 roku, I Ca 131/06, Lex nr 215627). W żądaniu pozwu pełnomocnik powódki wyraźnie określił, że wywodzi żądanie z bezpodstawnego wzbogacenia i regulacji art. 405 k.c., zgodnie z którym kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było

możliwe, do zwrotu jej wartości. W ocenie Sądu przepisy te będą miały zastosowanie, ale poprzez art. 410 § 1 KC, które należy stosować do świadczenia nienależnego.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu pozwany winien zwrócić powódce kwotę 44100 zł, albowiem powódka po pierwsze przekazywała na jego rzecz pieniądze, co powoduje iż wzbogacenie się w postaci pieniędzy nie będzie podlegać zwrotowi w naturze, a zawsze w związku z pomieszaniem ich z pozostałym majątkiem wzbogaconego, wydanie spowodzi do obowiązku zapłaty wartości, co oznacza, iż wystąpi świadczenie pieniężne. Wskazać należy, iż znaczne kwoty pieniędzy w wysokości 22000 zł zostały przekazane na wynagrodzenie za wykonanie prac w mieszkaniu pozwanego. Trudno w takiej sytuacji dokonać zwrotu w naturze. Jeśli chodzi o drzwi, podłogę i meble do łazienki, to wbrew stanowisku pozwanego, Sąd uważa je za części składowe mieszkania pozwanego- trwale z nim połączone, stanowiące z nim jedną całość funkcjonalną i estetyczną. Meble, drzwi zostały wykonane pod to konkretne mieszkanie i jego wymiary. To samo dotyczy deski podłogowej, którą należy zakupić i założyć pod wymiar podłogi. Pozwany nie udowodnił, iż podłoga ta nadaje się do zdjęcia, a z doświadczenia życiowego Sądu wynika, iż deski podłogowe, co do zasady zakładane są na klej. Jeśli chodzi o drzwi, to ich częścią składową jest również futryna wmontowywana w ścianę. Trudno aby w takiej sytuacji wyjęcie futryny nie powodowało uszkodzenia ściany.

Jeśli chodzi o początek daty płatności odsetek od odszkodowania, to stosownie do treści art. 481 § 1 k.c. wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, które jest wymagalne. Kwestię wymagalności roszczenia reguluje przepis art. 455 k.c., zgodnie, z którym, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania świadczenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 lipca 2010 roku II CSK 126/10, LEX nr 602678).

Mając na uwadze powyższą dyspozycję Sąd, zgodnie z żądaniem pełnomocnika powódki zasądził odsetki ustawowe od dnia 19 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty. Jeśli chodzi o początkowy termin płatności odsetek, to wskazać należy iż pozwany na etapie przedsądowym wielokrotnie wzywany był do zapłaty kwoty żądanej w pozwie, ostatecznie w dniu 07 sierpnia 2015 roku (k. 37). Pismo to otrzymał pełnomocnik pozwanego w dniu 11 sierpnia 2015 roku. Siedmiodniowy termin do zapłaty roszczenia upłynął w dniu 18 sierpnia 2015 roku, a więc pozwany pozostawał w zwłoce od dnia 19 sierpnia 2015 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 6 pkt 5, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2005.41.393 z późn. zm.). Powództwo zostało uwzględnione w całości, a zatem pozwany winien zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu. Powód poniósł koszty w łącznej kwocie 4622 zł, w tym tytułem kosztów zastępstwa procesowego – 2417 zł (oraz opłaty od pozwu- 2205 zł.